

Full diocesà

17 de maig del 2020

La Mare de Déu de Montpalau

Enguany, amb la situació que estem vivint, no podem celebrar els tradicionals aplecs i romeries a les ermites i santuaris dedicats a la Mare de Déu, ni tampoc celebrar el mes de Maria en les nostres esglésies, però la podem recordar, des de casa, amb la pregària de la visita espiritual al santuari de la Mare de Déu o amb el rés de l'àngelus.

Aquest diumenge, des del Full, ho fem amb aquesta bonica talla que es venera a l'església de Sant Jaume de Montpalau, al municipi de Ribera d'Ondara a la Segarra. L'església s'esmenta ja en el segle XI, dins el territori del bisbat de Vic, del qual va dependre fins a l'any 1957, que va passar a la diòcesi de Solsona. L'església, d'origen romànic, es troba orientada a llevant i a l'extrem oriental fora del nucli medieval. El temple va ser ampliat amb dues grans capelles laterals a tall de creuer. En una d'elles es conserva un important vas funerari que va pertànyer a algun membre de la família Calders, que va dominar la zona en època medieval. Al presbiteri hi trobem la imatge que acompanya aquest text. I és que en aquesta església hi havia una confraria dedicada al Roser, de la qual es conserva la documentació fins a l'any 1953. Aquest fet ens recorda el culte dels habitants de Montpalau a la Mare de Déu en la seva imatge.

«A punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança»

Diumenge VI de Quaresma / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

(8,5-8.14-17)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.

(Salm 65)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

(3,15-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir.

D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

(14,15-21)

«No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu»

Complir els manaments de Jesús

Joan Mir Tubau, prev.

«Si m'estimeu, guardareu els meus manaments.» Quan llegim o sentim la paraula «manaments», segurament la majoria de nosaltres pensem de seguida en els «deu manaments de la llei de Déu», que vam aprendre de petits. Però Jesús apunta cap a un horitzó més ampli i nou. Uns quants exemples: sigueu bons del tot; pregueu pels qui us ofenen; feu com el bon samarità; estimeu els vostres enemics; estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.... Són manaments que anem trobant en les pàgines de l'Evangeli i que, tots junts, són el retrat del que Jesús vol que siguin els seus deixebles.

En el cenacle, en acomiadar-se dels deixebles, Jesús els revela que estimar-lo i guardar els manaments són les dues cares d'un mateix estil de vida: posar-se al servei dels altres. L'amor és l'entranya dels manaments de Jesús. Per això els qui estimen Jesús i guarden els seus manaments rebran un do que ve del Pare: el Defensor, l'animador, el pedagog, que els acompanyarà sempre en el seu camí de fe. Per contra, el «món» no el pot rebre, «perquè no és capaç de veure'l ni de coneixe'l». El «món», en el pensament de l'evangelista Joan, significa tots aquells que voluntàriament s'exclouen de la fe. Cal triar...

Complir els manaments de Jesús és, doncs, entrar en la comunió del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, comunió de la qual participem pel baptisme i que fem visible quan sabem unir la fe que professem i la vida diària, la mística i l'ètica, l'oració i l'acció.

La imatge

Guardar els manaments és distintiu de la fe; només la pràctica et fa membre d'un poble, d'una comunitat. En el seu comiat Jesús promet que enviarà l'Esperit diví per a poder viure com ell i conèixer la seva relació amb el Pare; per a entrar en el corrent d'amor pel qual Déu ha lliurat el Fill encarnat, mort i ressuscitat i així compartir la vida divina i poder ser testimonis de la seva obra.

Moisès amb els Manaments (1659).
Rembrandt

Agenda

Lit. hores: Setmana II

18 dilluns

— Sant Joan I
— Sant Pròsper de Tarragona
Ac 16,11-15/Salm 149/
Jn 15,26-16,4a

19 dimarts

— Sant lu
— Sant Francesc Coll
Ac 16,22-24/Salm 137/Jn 16,5-11

20 dimecres

— Sant Bernardí de Siena
— Sant Baldiri (o Boi)
— Santa Basilisa
Ac 17,15.22-18,1/Salm 148/
Jn 16,12-15

21 dijous

— Sant Cristòfor de Magallanes
— Santa Virgínia
Ac 18,1-8/Salm 97/Jn 16,16-20

22 divendres

— Santa Joaquina de Vedruna
— Santa Rita de Càssia
— Sant Aitor
Ac 18,9-18/Salm 46/Jn 16,20-23a

23 dissabte

— Sant Desideri i Mercurial
Ac 18,23-28/Salm 46/Jn 16,23b-28

24 L'Ascensió del Senyor / Cicle A

Maria Auxiliadora
Ac 1,1-11/Salm 46/Ef 1,17-23/
Mt 28,16-20

TORNEM A L'ESGLÉSIA

Es reinicien les misses amb assistència de fidels

(fins a un 30% de la capacitat del temple)

Fase 1

MESURES HIGIÈNIQUES DE SEGURETAT I PREVENCIÓ EN LA REPRESA DE LES MISSES AMB FIDELS (FASE 1)

Per accedir al temple

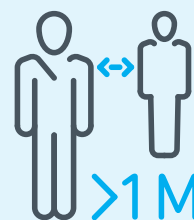
Cal dur mascareta (s'ha de posar de casa).

Es demana rentar-se les mans amb gel hidroalcohòlic en entrar i sortir (hi haurà dispensadors a l'entrada).

És obligatori mantenir la distància física de seguretat entre persones als bancs, a la cua de la comunió i en entrar i sortir del temple.

Durant la celebració

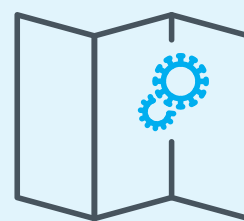
La salutació de la pau es pot ometre o bé substituir per un gest, evitant el contacte directe.

A l'hora de la comunió no hi pronunciarà cap paraula: no es dirà "Amén" després de rebre la comunió (aquest diàleg es farà abans comunitàriament).

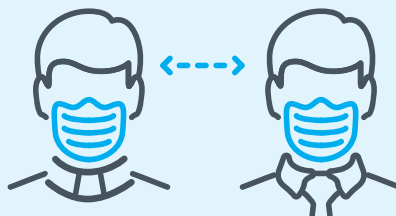

No hi haurà fulls de cants ni cap element que s'hagi de passar de mà en mà. No besar ni tocar imatges.

Semblantment

En la Confessió i moments d'escolta dels fidels: a més de les mesures generals, s'ha de mantenir la distància física, assegurant la confidencialitat. Tant el fidel com el confessor han de portar mascareta.

Per a poder contribuir amb la teva parròquia, trobaràs els cistells de la col·lecta a la sortida del temple. Gràcies!

Necessitem viure la nostra fe en la comunitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tot assenyala —almenys en aquest dia (15 de maig) i en aquesta hora (migdia)— que en gran part de la nostra diòcesi de Vic podem començar a recuperar aviat la normalitat de la vida eclesial, ja que entrarem en la fase 1 de la desescalada del confinament a què ens ha portat la pandèmia que estem sofrint. Això ens alegra a tots, perquè la fe en Crist la vivim en l'Església, en les nostres parròquies i comunitats. El fet de viure comunitàriament la nostra fe cristiana no és pas un afegit bonic, sinó una necessitat. Sense l'Església, sense la comunitat on visc la meua fe, jo no sóc res. Per la fe i el baptisme, sacrament de la salvació, una persona entra a formar part de l'Església, el Cos de Crist. Un cos no pot existir sense els seus membres. Un membre, si se separa del cos, mor. Així també nosaltres, com a membres del Cos de Crist, ens necessitem mútuament, en la diversitat de dons i carismes, de ministeris i serveis.

Aquesta llarga temporada ens ha ajudat a valorar moltes realitats de la vida personal i familiar. Hem tingut ocasió de poder compartir amb els altres més temps. La qual cosa també ens ha posat a prova, perquè el nostre instint egoista, que ens porta a l'aïllament i al tancament, ens ha fet adonar que els altres —l'espòs o l'esposa i els fills, els germans i els familiars, els germans de comunitat i àdhuc els veïns— no solament existeixen, sinó que formen part de la nostra vida. L'autenticitat d'una persona es posa a prova en les relacions amb els altres. Fugint dels altres, fugint de la realitat i tancant-nos en el nostre jo egoista, no trobarem pas la vida veritable.

També la nostra relació amb Déu ha tingut moments de gran intensitat en aquests dies de confinament. Ho ha estat per la pregària personal, però també per la nostra experiència de pregària amb els altres, seguint les transmissions de les celebracions eucarístiques o la mateixa pregària en família, com el sant rosari. De fet, molts de vosaltres, en la

soledat de la vostra casa, heu estat acompanyats per l'eucaristia retransmesa des de diferents llocs i mitjans. La riquesa de la celebració de la missa, amb la paraula de Déu i amb l'aliment del Pa de vida, amb la comunió espiritual, ha estat també una descoberta per a alguns. Aquesta prova, doncs, no ha estat pas un temps perdut del tot.

Hi ha la possibilitat d'una temptació subtil: la de pensar que, amb els mitjans de comunicació i amb la meua pregària personal i familiar, ja n'hi ha prou. Com a resposta a aquesta temptació, vegem unes ratlles de la carta d'una esposa i mare jove d'una parròquia del nostre bisbat: «Amb totes aquests coses viscudes gairebé deia: "No necessito que la circumstància que estem vivint canviï, em sento molt a prop del Senyor, com poques vegades en la meua vida." Vaig estar a punt de dir-ho. Però era mentida. Jo necessito la "carnalitat" del cristianisme com l'aire que respiro. Quan parlo de "carnalitat" no parlo tan sols de la gent, de la companyia de l'Església; parlo del Cos de Crist. Necessito també urgentment confessar-me; sobretot, perquè com més a prop estàs de Déu més veus com ell pateix per nosaltres i pels nostres oblitats i renunciats; i això em fa ser cada vegada més conscient del meu pecat.»

Hem d'anar recuperant la normalitat de la vida eclesial. Ho hem de fer tots amb prudència i seny, ben atents els uns als altres amb les mesures d'higiene i sanitat necessàries. Entre tots hem de fer que els nostres temples i llocs cristians siguin espais segurs, on imperi la caritat i el servei mutu per al bé de tots, especialment dels més vulnerables per edat o malaltia. Faig una crida a les persones més joves i sense risc perquè us presteu a col·laborar amb els rectors de les parròquies i responsables de les comunitats, a fi que les celebracions i altres reunions siguin realitzades segons les mesures estipulades per al bé de tots.

